

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 48/04-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. februára 2004 o späťvzatí sťažnosti MUDr. D. B., bytom P., vo veci porušenia jej základných práv postupom Okresného súdu Poprad v konaní o výkon rozhodnutia vedenom pod sp. zn. C 1879/97, ako aj postupom orgánov činných v trestnom konaní v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OUV-760/10- PP-2000 takto

r o z h o d o l :

Späťvzatie sťažnosti MUDr. D. B. p r i p ú š ť a a konanie o nej z a s t a v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. novembra 2003 doručená sťažnosť MUDr. D. B., bytom P. (ďalej aj „sťažovateľka“ alebo „matka“), zo 14. októbra 2003, v ktorej namietala porušenie svojich základných práv postupom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) v konaní o výkon rozhodnutia o výchove

maloletých detí vedenom pod sp. zn. C 1879/97, ako aj postupom orgánov činných v trestnom konaní v konaní vedenom pod ČVS: OUV-760/10-PP-2000.

Sťažovateľka uviedla, že rozsudkom okresného súdu č. k. 17 C 656/95-22 z 8. septembra 1995 bolo rozvedené jej manželstvo s MUDr. M. Ch., bytom K. (ďalej aj „bývalý manžel“ alebo „otec“), a zároveň bola schválená dohoda rodičov, podľa ktorej sa obe maloleté deti pochádzajúce z manželstva zverujú do výchovy matke. Otec sa zaviazal platiť výživné na maloletú N. vo výške 800 Sk a na maloletého M. vo výške 700 Sk mesačne. Rozsudok okresného súdu z 8. septembra 1995 nadobudol právoplatnosť 13. októbra 1995. V neskoršom období však podľa tvrdenia sťažovateľky jej bývalý manžel obe maloleté deti protiprávne odňal a bránil jej v styku s nimi. V dôsledku uvedeného vydal okresný súd na základe návrhu sťažovateľky z 28. októbra 1997 uznesenie č. k. C 1879/97-13 z 29. januára 1997, ktorým nariadil výkon rozhodnutia o výchove maloletých detí odňatím maloletých (N. a M. Ch.) zo starostlivosti otca a ich odovzdanie do starostlivosti matky. Sťažovateľka uviedla, že *„obsah tohto uznesenia zostal len v teoretickej rovine, pretože prakticky deti zostali naďalej u otca“*. Podľa sťažovateľky tento protiprávny stav napokon vyústil do vydania predbežného opatrenia okresným súdom č. k. P 250/96-139 z 5. júna 1998, ktorým boli maloleté deti dočasne zverené do výchovy otca a matka bola zaviazaná prispievať na ich výživu spolu sumou 1 500 Sk mesačne od 1. júna 1998 (išlo o predbežné opatrenie vydané okresným súdom v konaní o zmenu výchovného prostredia začatom na návrh otca a na návrh matky o zvýšenie výživného). Na základe odvolania sťažovateľky Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 3 Co 359/98-161 z 11. septembra 1998 napadnuté rozhodnutie okresného súdu z 5. júna 1998 zrušil. Okresný súd však uznesením č. k. NC 250/96-199 z 3. decembra 1999 opäť nariadil predbežné opatrenie, ktorým maloleté deti dočasne zveril do výchovy otca a matku zaviazal prispievať na ich výživu spolu sumou 1 800 Sk mesačne od 1. júna 1998. Zároveň jej povolil *„nedoplatok“* na výživnom za obdobie od 1. júna 1996 do 30. novembra 1999 splácať v mesačných splátkach po 500 Sk spolu s bežným výživným. Svoje rozhodnutie odôvodnil v podstate tým, že je v záujme maloletých detí dočasne upraviť pomery týkajúce sa ich výchovy a výživy (do rozhodnutia v merite veci) po tom, ako sa maloletý M. po nariadení a realizácii súdneho výkonu rozhodnutia okresného súdu sám dostal do starostlivosti otca a matka sa viackrát pokúšala (raz aj prostredníctvom tretej osoby) bez úspechu o návrat detí, *„ktoré sú*

v starostlivosti otca bez právneho titulu, keďže sa odmietajú vrátiť k matke“. Podľa okresného súdu úteky maloletého M., akokoľvek motivované, ohrozujú jeho život a zdravie a nepriaznivo ovplyvňujú aj psychiku maloletej N., pričom predbežné opatrenie bolo v záujme „*ukľudnenia situácie u detí*“ aj s ohľadom na nariadené znalecké dokazovanie. Uznesením vtedajšieho Okresného úradu vyšetrovania Policajného zboru Poprad sp. zn. ČVS: OUV-760/10-PP-2000 z 27. októbra 2000 začal vyšetrovateľ trestné stíhanie a zároveň vzniesol obvinenie sťažovateľke pre podozrenie z trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa mala dopustiť neplnením vyživovacej povinnosti v zmysle uznesenia okresného súdu o predbežnom opatrení č. k. NC 250/96–199 z 3. decembra 1999. Na základe odvolania sťažovateľky však Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 3 CoP 9/03 z 29. apríla 2003 napadnuté uznesenie okresného súdu o predbežnom opatrení č. k. NC 250/96-199 z 3. decembra 1999 zrušil.

Sťažnosť sťažovateľky nespĺňala náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené najmä v § 20 ods. 1 a v § 50 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a nebolo k nej ani pripojené splnomocnenie pre advokáta na zastupovanie sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom, tak ako to ustanovuje § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd listom z 12. decembra 2003 upozornil sťažovateľku na zákonom vyžadované náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, upozornil ju, že jej sťažnosť tieto zákonné náležitosti nespĺňa, a zároveň ju vyzval, aby v lehote 14 dní od doručenia uvedenej výzvy jej nedostatky odstránila a pripojila k nej splnomocnenie pre advokáta na zastupovanie jej osoby v konaní pred ústavným súdom, pokiaľ sťažnosť nemá byť odmietnutá podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľka na výzvu ústavného súdu reagovala listom z 29. decembra 2003, v ktorom požiadala o predĺženie stanovenej lehoty do 31. januára 2004. Ústavný súd tejto

žiadosti vyhovel. Uvedenú skutočnosť oznámil sťažovateľke listom z 12. januára 2004 doručeným sťažovateľke 14. januára 2004.

Sťažovateľka následne v podaní z 29. januára 2004 doručenom ústavnému súdu 2. februára 2004 uviedla: *„Po zvážení všetkých okolností a skutočnosti, že medzičasom bol prijatý môj podnet na konanie pred Európskym súdom pre ľudské práva, beriem svoj návrh na konanie a rozhodnutie vo veci sťažnosti pre porušenie mojich práv späť a nežiadam, aby sa o ňom konalo.“*

II.

Podanie sťažovateľky zo 14. októbra 2003 ústavný súd kvalifikoval ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

V zmysle tohto ustanovenia ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 54 zákona o ústavnom súde ak sťažovateľ vezme svoju sťažnosť späť, ústavný súd konanie o nej zastaví okrem prípadu, ak ústavný súd rozhodne, že späťvzatie sa nepripúšťa, najmä ak sťažnosť smeruje proti takému právoplatnému rozhodnutiu, opatreniu alebo inému zásahu, ktoré mimoriadne závažným spôsobom porušujú základné práva alebo slobody sťažovateľa.

Keďže sťažovateľka vzala podaním z 29. januára 2004 svoju sťažnosť späť a ústavný súd z obsahu uvedenej sťažnosti nezistil skutočnosti, ktoré by nasvedčovali mimoriadne závažnému spôsobu porušenia základných práv alebo slobôd sťažovateľky a odôvodňovali tak nepripustenie tohto späťvzatia, pričom neodstránenie nedostatkov v zákonom predpísaných náležitostiach sťažnosti zo 14. októbra 2003 zo strany sťažovateľky bráni

ústavnému súdu v ďalšom postupe a neumožňuje mu bez ďalšej súčinnosti sťažovateľky vo veci konať, ústavný súd pripustil späťvzatie uvedenej sťažnosti a konanie zastavil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. februára 2004